

LĀTVAS

Nc. 13. Metai VII

Kovo-March 26, 1927

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,
2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS.

E v a n g e l i j a .

L e k c i j a .

GAL. 4, 22-31.

JOAN. 6, 1-15.

ANUO metu: Jėzus nuvyko į anapus Galiliejos, tai yra Tiberiadės jūros. Jį sekė didelė žmonių daugybė, nes jie matė stebuklus, kuriuos jis darė ant ligonių. Jėzus užėjo ant kalno ir tenai atsisėdo su savo mokytiniais. Buvo arti žydų šventė, Velykos. Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad pas jį ateina didžiausi minia, tarė Pilypai: Iš kur pirsime duonos, kad šitie galėtų pavalgyti? Sakė gi jis tai, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų koki truputį. Tuomet vienas iš mokytinių, Simono Petro brolis Andriejus jam pasakė: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežienės duonos kepalus ir dar dvi žuvis; bet kas iš to tokiai daugybei? Jėzus tačiau tarė: Susodinkite žmones. Tą vietą buvo daug žolės. Taigi, jie susėdo, viso apie penkis tukstančius vyrų. Jėzus gi ėmė duoną ir padėjo ją padalinti sėdėjusiems; taipat ir žuvų, kiek kas norėjo. Jiems pavalgius jis tarė savo mokytiniais: Surinkite kas liko trupinių, kad neprašūtų. Taigi, jie surinko ir iš penkių miežienės duonos kepalų pripylė dvidešimt keturių trupinių, kurie buvo likę pavalgius. Tie žmonės pamatė, kad Jėzus buvo

BROLIAI, yra parašyta: Abraomas turėjo du sunus, vienas iš tarnaitės ir vienas iš laisvos. Bet tas kurs buvo iš tarnaitės, gimė kuno keliu, kurs gi iš laisvos, pasiremiant pažadėjimu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandari: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui; ta yra Agara, nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turįs sąryšį su dabartine Jeruzale, kuri yra aukštybėse yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta: Linksminkis nevaisingoji, kuri negimdai; džiaugkis ir šukauk, kuri neturi gimdymo skausmų; nes daug yra apleistosios vaikų, daugiau, kaip tos, kuri turi vyta. Mes, broliai, esame kaip Izakas pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kuno keliu persekiojo gimusių dvasikai, taip ir dabar. O ką sakė Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sunų; nes tarnaitės sunus nebus tėvainis kartu su laisvosios sunumi. Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet laisvosios ta laisve, kuria mus išliuosavo Kristus.

padaręs stebuklą, sakė: Jis tikrai tas pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Bet Jėzus žinodamas, kad jie nori ateiti į pasaulį, bet Jėzus žinodamas, kad jie nori ateiti Jo sugautų ir paskelbtų Jo karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Gyvas Tikėjimas.

Venas Dievas tėra tobulas. Visi kiti esimai turi daugelį įvairių trukumų. Kaip pavienis žmogus, taip ir visuomenė šitų trukumų turi užtektinai. Panašiai ir mes Amerikos lietuviai savo visuomenėje jų turime. Musų gyvenimo tikslas yra siekti visa, kas yra gera, prakilnu, tobula. Šitai tobulybei siekti mes turime visu pirma pažinti savo ydas. Kuri šandie yra musų opiausia visuomenės žaizda? Ko mums šandie daugiausia reikia?

Gal mums reikalingiausios bažnyčios? Dievo garbei namai, tiesa, yra reikalingi. Turtingos ir puošnios bažnyčios skelbia tautos gilų tikėjimą ir pamaldumą. Karalius Saliamonas iš brangiausių akmenų ir medžių medegos pastatė Jeruzalės bažnyčią, ir visas jos sienas, lubas ir grindis išliejo tyriausiu auksu. Taip jisai pagerbė Dievo namus. Bet bažnyčios musų laikais nėra patsai svarbiausias reikalas. Pirmuose amžiuose tikintieji garbino Dievą požemiuose -katakumbose ir jie buvo geriausi krikščionys. Kam bažnyčios būtų reikalingos, jeigu nesirastų tikinčiųjų, kurie jas lankytų?

Ar mums nereikia mokyklų? Taip, jos mums labai reikalingos, kad išauklėtų jaunąją kartą tikyboje bei doroje ir kad išlaikytų joje tautinio susipratimo dvasią. Parapija be mokyklos yra nepilna. Bet ir mokyklos nėra patsai reikalingiausias daiktas. Pavergimo ir priespaudų laikais lietuviai neturėjo jo-

kių mokyklų. Jas pavadavo motinų stropumas, kuriuos prie varpsties mokė mus skaityti, mokė Dievą ir žmones mylėti. Ir turime prisipažinti, kad toji mokykla musų tikybinei ir tautinei dvasiai yra daugiausia davusi.

Bene mums nereikalingos ligoninės, prieglaudos? Kaip ligoninės, taip ir prieglaudos, tie gražus krikščioniškojo gailestingumo daviniai, prašalina daug vargo ir žymiai prisideda prie žmonijos skausmų sumažinimo. Bet ir šitos įstaigos nėra svarbiausias musų reikalas. Artymo meilė ir didelė pažanga prigimties moksluose pavaduoja šitą trukumą. Pagaliau, šitos įstaigos, kiek jų nebutų, tiktai dalinai aprupina žmonijos reikalus.

Taigi ko mums šandie daugiausia reikia? Svarbiausia, ko mums šandie truksta, tai gilus tikybinio jausmo visuomenėje — vyrų ir moterų, kurių tikybiniai įsitikinimai yra nepalaužiami — mums truksta tikybinio didvyriškumo. Mums reikia žmonių, kurie klausytų ne ištvirkusio pasaulio obalsių, bet savo sąžinės balso, kurie vaduotųsi ne patogumu bet pareiga, kurie rupintųsi įtikti ne žmonėms bet Dievui. Mums reikia uolių katalikų, kurie drįstų viešai palaikyti ir ginti tikėjimą prieš visokius šių dienų antpuolius.

Šandie Kristus yra prašalinamas iš tautų tarybų, tikyba yra laikoma kaip įrankis tamsioms minioms suvaldyti, krikščioniškosios dorovės vietoje auklė-

jama stabmeldiškoji dorovė. Modernio gyvenimo reiškiniai, su kuriais mūsų jaunimui tenka kasdien susitikti, nepakelia ir neauklėja jų dvasios. Mokslas, literatūra, menas paprastai tobulina žmogaus jausmus. Deja, ne pas mus. Visi šių dienų mokslai ir išradimai palenkti į materializmą — į dolerį. Žmogų pas mus vertina ne sulig jo protu, gabumais ir nuopelnais, bet sulig jo kišenium; žmogaus vertė doleriu kainuojama.

Paimkime į rankas laikraštį, ką tenai rasime? Žmogžudystės, piktadarybės, divorsai ir ta pati gražioji literatūra — žmogaus žemiausių gašlumų atspindys. Menas! Ką šilandie randame teatruose, kas pakeltų žmogaus dvasią, suteiktų ryškesnį vilties spindulį į ateitį? Kiek to dvasios pakėlimo mums teikia šių dienų muzika? Modernizmo padaras — jazz, geriausių pasaulio muzikų nuomone, yra laukinių žvėrių jausmų sužadimas. Šokiai, drapanų mados, maudyklių kontestai — visa pritaikinta tam necivilizuotam ir stabmeldiškam stoviui. Vargu kurioje šalyje išleidžiama tiek daug įstatymų kiek pas mus. Ar juos kas užlaiko? Įstatymo nepagerbimas ištvirkino visuomenę, suardė šeimynas, užslopino sąžinės balsą.

Pamėgimų ir malonumų ieškojimas nustelbia pareigos vertę. Ne visiems yra lemta iškilti į visuomenės pirmas eiles, įgyti dideli turtai. Bet šių ypatybių įgijimas nereiškia tikrąjį gyvenimo pasisekimą. Žmogaus viršiausias gyvenimo pasekimas gludi jo pareigų išpildyme. Nesvarbu koksai Dievo Apveiz-

dos vaidmuo yra žmogui skirtas. Jeigu tasai žmogus tą savo vaidmenį gerai suvaidina, jojo gyvenimas yra pilnai pasisekęs. Sąžinės ramybė ir žmonių jam teikiama pagarba pilnai atlygina jo vargus. Tiesa, gal tautos dainiai ir neapdainuos tų kasdieninių darbų, gal jie nebus surašyti istorijos knygoje ir pačiam žmogui neteks laurų vainikas. Bet kas svarbiau, jo vardas ir darbai yra užrašyti Gyvenimo Knygoje danguje. Žmogus, kuris stropiai eina savo kasdieninio gyvenimo pareigas, nekreipdamas dėmesio į ištvirkusio pasaulio obačius, pareiškia didesnio narsumo, negu pergalėtojas kovos lauke.

Noras daugiau žmonėms negu Dievui įtikti yra tiesioginė nedorybė prieš tikibinį didvyriškumą. Kuomet žmogus, nenorėdamas kitų užgauti ir norėdamas įgyti jų draugiškumą bei palankumo, kalba ar elgiasi prieš savo tikibinius įsitikinimus, jisai papildoma kriminalinį prasikaltimą, nes kurinį stato aukščiau už patį Kurėją. Šv. Paulius, Tautų Apaštalas, sako: "Jei norėčiau įtikti žmonėms, aš nebučiau Kristaus tarnas". (Gal. 1, 10). Svetimų nuomonės vergas nenori vienam Dievui tarnauti, bet visiems, kurie tvarko jo pasielgimus ir ant kurių šypsenos jisai išmaino savo pareigas. Jisai nuolatos turi stengtis pažinti tų žmonių norus ir užgaidas, kad prisitaikintų prie nelaimingos vergijos. Tokio žmogaus niekas — nė žmonės, nė Dievas — nekenčia. Jo tikėjimas ir dorovė yra panaudojami pa juokai to, kas yra dora ir šventa.

(Bus daugiau).

MALDOS APAŠTALYSTĖS INTENCIJA.

Bendroji Intencija Balandžio mėnesiui 1927 m. Skirta šv. Tėvo, Pijaus XI

KATALIKŲ SPAUDA!

Spauda vardiname dienraščius, laikraščius, knygas ir kitus spauzdinius.

Spauda perdauda jos leidėjų mintis tukstančiams žmonių; tęsa ilgus laikus. Net po kelių šimtmečių skaitomos knygos turi didelės žmonijai įtakos.

Spaudos uždavinys — duoti pažinti žmonėms tiesą ir tikrąjį kelią į amžinąją laimę.

Katalikiškoji spauda — tą uždavinį tiesioginiai vykdo. Pažinti visos Tiesos šaltinį — V. Dievą, duoti tikrus atsakymus svarbiais gyvenimo klausimais, pakelti ne vien atskirą asmenį prie tiesos, gėrio ir grožio pažinimo, bet vesti tautas ir valstybes kilnios kultūros keliais, — vis tai spaudos uždavinys.

Gera spaudos reikšmę suprato kai kurių šalių katalikai, pav. vokiečiai olandai. Pas juos katalikiškoji spauda plačiai išvystyta. Jie šviečia kitiems geru pavyzdžiu.

Bet yra daugybė šalių, kur katalikai savo spaudą neremia, nepalaiko, neskaito ir netobulina. Ten katalikai apsileidę ir apsnudę. Toli neieškant pavyzdžių ir mūsų Lietuvių tautos tarpe panašus įvykiai.

Dauguma liet. katalikų žino ir suprantą, kad nedera, stačiai nuodėminga susipratusiam katalikui savo priešų spaudą palaikyti, platinti.

Kas platina ligą, — nusikalsta prieš žmonių sveikatą. Kas platina nedorus,

bedieviškus, socialistinius raštus, arba juos bent palaiko savo pinigų, — tas nėra vertas tikro kataliko vardo.

Deja, tokių šiaudinių katalikų pilna ir pas mus Amerikoje ir Lietuvoje ir net kituose kraštuose.

Šventasis Tėvas, Pijus XI, balandžio mėnesį paskyrė Maldos Apaštalytės D-jai maldauti V. Dievą, kad katalikiškos spaudos kurėjai, rašytojai, redaktoriai uoliai darbuotųsi V. Dievo garbės platinime savo raštais, kad visi katalikai susiprastų, kad pradėtų patys skaityti vien katalikilką spaudą, ją platinti ir palaikyti.

Butų gera, kad kiekviena lietuvių katalikų šeimyna turėtų bent vieną iš šių katalikiškų laikraščių: Draugą, Laidą, Darbininką, Vytį, Moterų Dirvą, Tiesos Aidus.

Viršum pievų ir žolynų lapas besirito.
Ir, pralėkęs šalia jų, ant uolos jis krito.
Taip su širdžia lygiai buvo: meilę, viltį laiko;
Gale smarkiai sudrebėjus ant akmens pataiko.

Jau kalnų viršunės miega nakties tamsoj,
Ukanoti kloniai ošia, križdėti nustoj;
Kelias, medžiai, lapai — viskas miega kartu.
Palauk, mielasai, gausi atsilsėti ir tu!

Liudnoms akimis aš žiuriu į kryžių:
Sūtęs paminklas nelaimės laikų
Man mena vargus rupestingų juodvyžių
Ir ašaras jų vaikų.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Tąsa).

“Jei aš jums įviliočiau klaidon savo mažuoju meilės keliu”, ji atsakydavo ją užklausus naujukai: “nesibijok, kad aš jus pamesčiau ir leisčiau juo ilgai eiti; aš tuoj ateičiau jums pasakyti, kad eitumet į kitą kelią. Bet, jei aš nesugrįšiu, tikėk mano žodžiais. Jie yra teisingi. Niekuomet Dievu nepasitikima per daug, taip visagalinčiu, taip gailestingu! Gauname nuo Jo visko tiek, kiek juo pasitikime!...” Bet Teresė negrįžo mums pranešti apie savo nurodytojo kelelio klaidingumą. Reikia mažosios sielos gali drąsiai juo eiti.

Teresė pasižadėjo žmonėms ir iš dangaus gera daryti; tai jos vienintėlis troškimas. Ji kartą pareiškė: “Danguje Dievas išpildys visus mano norus, nes žemėje niekuomet aš savo valios nepildžiau”.

Taip belaukiant dienos, kada galės gausingai iš dangaus berti rožes, Sesuo Teresė ėjo nuolat silpnyn. Jau ir dangaus angelai pradėjo dažniau lankytis prie ligonės lovos ir laukė, kada jos skaisčią sielą galės nunešti dangaus karalijon.

“23 d. rugsėjo, 9 val. vakaro Dievo tarnaitė (Teresė) ir jos jaunesnioji sesuo Celina (Sesuo Švenčiausiojo Veido Genovefa) išgirdo abi labai aiškiai sparnų plasnojimą daržely ir netrukus balandėlis, atlėkęs nežinia iš kur, nutupė, burkuodamas, ant langinychios. Kelias minutes čia pabuvęs, pakilo aukštyn.

“Tatai abi seseri maloniai sujaudino, prisimenant Giesmių Giesmės žodžius: “Balandėlio burkavimas yra pasklides, pakilk, mano mylimoji, mano balandėle, ir atlek, nes žiema yra jau praėjusi.”

Pagaliaus amžinystės dienos aušra brėkšta! Prašvito! Buvo ketvirtadienis, 30 d. rugsėjo 1897. Rytą mūsų šventoji, kalbedama apie savo paskutinę ištrėmimo na-

ktį, pažvelgė Marijos statulon ir tarė: “O, aš šaukiausi į Ją kuokarščiausiai... Tačiau tai yra gryna kančia be jokios paguodos. Žemės oro man truksta. Kada gi atsikvėpsiu dangaus oru?”

Pakildama lovoj, ko nebuvo galėjusi padaryti jam kelias savaites, sušuko: “Motinėle, taurė jau pilna, kupina ligi kraštų. Niekuomet nebučiau tikėjusi, kad galima tiek iškentėti. Aš tegaliu tai išaiškinti vien mano didžiausiu noru sieloms gelbėti”...

Truputį vėliau:

“Visa, ką aš esu parašius apie savo kančių pageidavimus, o! yra tiesa: aš nesigailiu atsidavus meilei”. Ji atkartojė net kelis kartus šiuos paskutinius žodžius.

Vėl kiek vėliau: “Motinėle, priruošk mane gerai numirti!” Tuomet priorė ją drąsino: “Mano kudikėli, tu esi visai prisirengusi stoti Dievo akyvajzdon, nes tu visuomet nuvokėi nusizeminimą”.

“Taip, tarė jinai: “aš jaučiu, kad mano siela nuolat teiškojo teisybės. Taip, aš supratau širdies nuolankumą.”

“Pusiau penktos apsireiškė paskutinės kančios žymės. Pamačius visas vienuoles įeinančias jos kambarėlin, šventoji joms padėjo maloniausia šypsena; tada, visa atsidavusi meilei ir kančioms, laikydama silpstančiose rankose kryžių, ji pradėjo savo paskutinę kovą. Apstus prakaitas išpylė jos veidą, ji drebėjo... tačiau, kaip baisioj audroj vairininkas, budamas tik kelius sieksnius nuo uosto, nepraranda vilties, taip ir ta siela, kupina tikėjimo, išvysdama visai arti mirgantį amžinojo krašto švyturį, drąsiai kirto irklais paskutinius kirčius, kad pasiekus uostą”.

“Kai vienolyno varpas vakare virpėdamas gaudė Angelas Dievo, ji nukreipė savo akis į jurių Žvaigždę, nekaltąją Panelę, neapsakomu žvilgsniu”.

Keletą minučių po septynių vargšė kankinė, atsikreipdama į Motiną priore, ją užklausė: “Motinėle, ar da ne merdėjimas?... Ar nemirštu?”

“Taip, kudikėli, merdėjimas, atsakė jina: “tačiau gal Jėzus nori tai pratęsti dar keletą valandų.

“Tada, švelniu balsu tarė: “Gerai... Gerai... Aš nenorėčiau kęsti mažiau.” Paskiaus, pažvelgdama į kryžių, sušuko: “O... aš Jį myliu... Dieve, aš... — Tave myliu”.

“Tai buvo paskutiniai jos žodžiai. Vos tik ji juos ištarė, tuo nusviro ant pagalvių; jos galva pakrypo dešinėn, kaip tų kankinių mergelių, kurios pačios pasiukodavo kardui; ji atrodė, kaip meilės auka, laukianti iš dangiškojo Šaulio degančios vilyčios, nuo kurios ji nori numirti... Skubiai ji vėl pakilo, tartum paslaptingo balso šaukiama, atmerkė ir nukreipė akis, dangaus ramybe ir neapsakoma laime žibančiais, truputį aukščiau Marijos statulos. Taip žiūrėjo per kokį “Tikiu į Dievą Tėvą” ir jos laimingą siela, tapusi dangiškojo Aro auka, nuskrido danguosna.

Ant mirusios Sesers Teresės Vaikelio Jėzaus veido pasiliko ryški šypsena, kuria tiek kartų žavėjo vienuoles. Ją idėjus karstan, lelijos ir rožės apsupo jos kuną; į rankas vienuolės jai idėjo palmės šaką, meilės kankinystės ženklą. Po trylikos metų, atkasant Sesers Teresės kapą, ją rado gražiai bežaliuojant.

Rožių lietus.

Mieste greitai pasklido garsas apie mirtį Sesers Teresės Vaikelio Jėzaus. Patyrę apie jos šventą gyvenimą, žmonių minios pradėjo plaukti Karmeliaus koplyčion, kur pro grotas buvo matomas išstatytas Sesers Teresės kunas. Melddami šios mirusios vienuolės užtarymo danguje, kiekvienas stengėsi palydėti savo ražančių ar medaliką prie jos švento kuno.

Tuo pat laiku vienuolyne pradėjo

reikštis nepaprasti įvykiai — stebuklai. Tai buvo pirmos Sesers Teresės nubertos rožės iš aukštojo dangaus. Pirmiausiai tai vienuolė, kuri bučiuodama šios angeliškos mergelės kojas ir su pasitikėjimu pridėdama prie jų savo kaktą, tapo umai išgydyta nuo smagenų silpnumo anemijos. Kita vienuolė savo kambarėly pajuto labai aiškų fijalkų kvapą, nors jos kambarėly nebuvo jokios gėlėlės. Minioj dešimties metų vaikas užuodė labai stiprų lelijų kvapą; neišaiškinamas tai kvapas, nes visos lelijos aplink mergelės kuną buvo tik dirbtinės.

4 d. spalio įvyko laidotuvės. Jos karstas buvo apsuptas gražiu kunigų vainiku. Tai buvo jos garbė. Ji buvo tiek meldusis už kunigus!

Plačiai pasklido garsas apie stebukladarę Seserį Teresę Vaikelio Jėzaus, jos šventenybę. Jos dorybių svaiginantis kvapas negalėjo ilgiau buti paslėptas už aukštų Karmeliaus murų, juo labiau, kad pats Kristus norėjo veikiai išaukštinti savo ištikimą tarnaitę. Jau 1898 metais vienuolynas išleidžia įvairius Sesers Teresės raštus, jos autobiografiją, kuri veikiai išverčiama į svetimas kalbas. Šioj srity ir lietuviai neatsiliko. Jos autobiografiją lietuvių kalbon išvertė kun. Abromaitis.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Šekime Kristų.

Kristus gimė vargdieniu, gyveno vargin-gai ir mirė didžiausiam varge. Supraskime ge-rai, kad Išganytojas mums suteikė šitą netur-to pavyzdį. Todėl ir mums tenka pamylėti tų neturto dorybė. Gyvenimo sekmingumas, atsar-ga ir malonumas glūdi tobuloje neturto dory-bėje — neturėti turtų ir jų negeisti padaro žmogų laimingu. Kristaus karalija nėra kas kita kaip patsai Išganytojas, kuris yra kara-lių Karalius ir viešpačių Viešpats. Vieton di-deliausių turtų mums teks patsai Išganytojas.

Kalbėti maža ir tai trumpai sulauko nu-dėmę. Kame yra per daug kalbų, tenai vienu ar kitu atveju Dievo garbė įžeidžiama ir pa-ties žmogaus šlovė sumažta. Kur viešpatauja tylėjimas, žmonės daug laimingesni. Jeigu mes palaikome su savo artymu gerus santykius, užviešpatauja ramybės dorybė. Kame užlaiko-mas tylėjimas, tenai esama tiek gerų malonės vaisių kiek galima rasti ant gausaus vaisiaus medžio, kurio šakos nuo vaisių sunkumo žemę siekia.

Jeigu žmogus nesuvaldys savo liežuvio, ji-sai jokių būdų negali išlaikyti jam Dievo su-teiktas malones. Palaidas liežuvius greitai palie-ka keiksmų ir burnojimų įrankis. Daug kal-bas liežuvius paskęsta apkalbėjimuose, įtarimuose ir šmeižimuose. Liežuvių nešiojimas, pasi-gyrimai, paslapčių neužlaikymas, tušti pasikal-bėjimai, netvirtai pasižadėjimai, dažnas ir kvai-las plepėjimas — šitos visos ydos gimsta iš nesuvaldomojo liežuvio.

Visų dorybių atspindys randasi Švenč. Pa-nelėje Marijoje. Mokinkimės iš Jos užlaikyti tylą. Šv. Lukas Evangelistas rašo, kad Švenč. Panelė retai kalbėdavo ir tik tai su keliais žmo-nėmis. Iš jo raštų mes sužinome, kad du kartu Jinai kalbėjo su angelu, du kartu su savo Dieviškuoju Sunumi, du kartu su savo gim-i-naite Elzbieta ir vieną kartą su vestuvių tar-nais. Prisiminę Josios retus pasikalbėjimus tu-ri mus užsarmatinti, kad mes taip dažnai ir be

reikalo plepame. Mes per daug kalbame. Tylė-jimas pagimdo širdies sugraudinimą, kuris yra pirmutinis žingsnis į dvasinį gyvenimą.

Kuomet žmogus tyli, jisai susimąsto apie savo pasielgimus. Čia jisai greitai pamato sa-vo ydas ir tą menką pažangą dvasiniame gy-venime. Tylėjimas turi ir kitą ypatybę. Jisai nurodo žmogui, kad patsai priklauso geresniam pasauliui. Žmogus, kuris neatsiduoda tuščioms kalboms, nepriklauso šiam pasauliui, nors jam ir tenka jame gyventi. Niekuomet netark tuš-čio žodžio, nes "iš kiekvieno tuščio žodžio, ku-rį žmogus ištars, reikės atiduoti atskaita pa-skutinėje dienoje". Nereikalingas žodis yra tas, kuris neteikia nieko gerai kalbančiam arba jo klausančiam.

Malda yra geriausias budas nugalėti pa-gundas, ypatingai nugalėti patį gundytoją — velnią. Dievobaiminga malda yra tokia galin-ga, kad jinai atneša žmogui visa, ką tik tai jisai Dievo prašo. Iš tiesų, viena karštos mal-dos valanda gali žmogui suteikti daugiau, negu patsai pasaulis yra vertas. Viena trumpa mal-dele žmogus gali įgyti dangaus karaliją. Mes turime pradėti savo maldą su ašaromis, kurios tryška iš atgailojančios širdies. Niekas nepada-ro žmogų Dievui taip maloniu ir neužtikrina Jo gausumą kaip dėkingumas už pirmiau įgy-tasias malones.

Reikia melstis ir apmąstinėti su dėkinga širdimi. Dėkokime Dievui, kad Jisai mus sutvé-rė. Dėkokime Jam, kad Jisai mus pakėlė į aukštąjį krikščioniškąjį gyvenimą. Jeigu Jisai nebutų mumis rūpinęsis, mes butume žemai nupuolę. Jisai paėmė mūsų prigimtį, kad per ją suteiktų mums išganyką. Jisai dėl mūsų priėmė krikštą, kuris Jam nebuvo reikalingas. Jisai dėl mūsų gyveno vargingu gyvenimu, bu-vo niekinamas ir nekenčiamas. Jo visi pasnin-kai, alkimas, troškimas, darbas ir nuovargis buvo už mus aukojami. Už mus Jisai verkė.

Nekaltas Kankinys.

Lietuvių tauta daug vargusi, daug kentėjusi. Jinai pergyveno vergijos ir persekiojimo laikus. Ypatingai tais persekiojimo laikais daugelis turėjo nukęsti kaltais ir nekaltais budami. Tėvynės laisvės ieškotojai, spaudos skleidėjai atsidadė kalėjimuose, pasiekė tolimųjų Sibiro kraštų. Lenkmetyje lietuviai laikėsi nuošaliai nuo sukilimo, nes protingesnieji aiškiai matė, kad tai veltui darbas, nes be tinkamo prisirengimo, be jėgų nieko nepadarysi. Visgi daugeliui teko tuo metu nukentėti ir tai visai nekaltai. Tokių tarpe buvo ir kun. Juozas Dovydaitis, Žemaičių Dvasinės Seminarijos Varniuose rektorius. Įdomi ir gaudi jo gyvenimo istorija. Jisai gi patsai yra dvasios galiunas — lietuvių tautos garbė ir pasididžiavimas.

Kun. Juozas Silvestras Dovydaitis buvo gimęs Mantviliški kaime, Šiaulių parapijoje gruodžio 31 dieną, 1825 metais iš paprastų turtu, bet nepaprastu savo dievotumu baudžiauninkų. Visas tautinių papročių ir Katalikų Tikėjimo patriarchalumas, kaip veidrodyje, atsimušė kun. Juozo Dovydaičio sieloje. Sako senelis Polujanskis, pakviestas jam krikšto tėvu, kaip anasai Biblijos Simeonas, papranašavęs tėvam Dovydaičiam, iš to jų berniuko busią gerumo ir paguodos visai Bažnyčiai, ne vieniem tėvam.

Pranašavimas regimai įvyko nuo pat mažens. Juozas švietė savo draugams dorumo, ramumo, gėdingumo ir pamaldumo pavyzdžiu. Sodžiaus laikų

darbai jam nepatiko. Jisai pats savo laiškuose rašo: “Nuo pats mažens nenugalimai nemėgau kuno darbo ir mano pašaukimas kunigu kiek tiek ėjo iš nuovokimo, jog šitas užsiėmimas paliusuos mane visam amžiui nuo kuno darbo, kuris man buvo abuojas. Ir kaip tik man teko imtis šios rušies darbo. Delto nuolat svajojau, kaip čia tapus kunigu”. To jis tiek karštai geidė, jog net pavargęs iš sunkaus darbo vakare sugrįžęs, nekrisdavo miegan, kaip negyvas, kaip kiti išvargę, bet dar ilgai, kryžium žemėje atgulęs, meldavo, kad Dievas duotų jam tos laimės pritirti. Juozo laukimai jo neapvylė; nors greit, jis savo tikslo pasiekė.

Gal but ir anksčiau įvykę jo laukimai. Bet tuo tarpu mirė jo tėvas ir gyvenimo sąlygos tiek pablogėjo, jog nebuvo ko nė svajoti apie išėjimą iš ukio. Ukiui reikėjo darbininko ir duoti jis nieko negalėjo pašalaičiui. Tad iki pat aštuonioliktųjų metų Juozas, norine-nori, gauna dirbti visus sodžiaus ukio darbus namie ir laukuose. Vis delto nesiliauna svajojęs apie kunigo pašaukimą ir tvirtai nujėgia tai įvyksiant. Juozas tad ir dirbdamas ruošėsi mokslus. Ligi tik darbų pamažėdavo, jis tuoju smukdavo į artymiausių miestelį ten iš kunigų bent kiek pasimokyti lotyniškai ir dar kai ko reikiamo, stojant į seminariją. Pagaliau jau visas bernas budamas pateko į Šiaulių gimnaziją.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

Slaptame končiustoriuje, kur šv. Tėvas laikė 20 dieną gruodžio, 1926 metais, jisai paukštino kardinolais du žymiu kunigu, butent arkivyskupą Juozapą Gamba, Turino arkivyskupijos valdytoją, ir arkivyskupą Lauryną Lauri, šv. Tėvo pasiuntinį Lenkijai. Tokiu būdu dabar yra 67 kardinolai. Tegali buti tik-tai 70. Todėl dar lieka 3 tuščios vietos.

Yra 6 kardinolai, kurie vadinasi šv. Tėvo vyskupais vagelbininkais ir gyvena Romos apie-linkėse. Patsai vyriausis yra kard. Vincentas Vanutelli, Ostijos ir Palestrinos vyskupas, visos Kardinolų Kolegijos dekanas. Antras kard. Gaeten de Lai, Sabinos vyskupas ir Fara abatas, yra Kolegijos dekanı pavaduotojas ir konsistoriaus sekretorius. Trečias kard. Antanas Vico, Porto ir Santa Rufina vyskupas, yra Apeigų Kongregacijos prefektas. Ketvirtas kard. Granito Pignatelli di Belmonte yra Albano vyskupas. Penktas kard. Bazilius Pompili, Velletri vyskupas, yra šv. Jono Laterano bazilikos klebonas. Ir šeštas kard. Mykolas Lega, Frascati vyskupas, yra Sakramentų Kongregacijos prefektas.

Be šitų šešių kardinolų-vyskupų yra dar 51 kardinolas, kurie vadinasi kunigais, nors tikrenybėje jie yra daugiausia arkivyskupai. Jie vadinami kunigais, kadangi Romoje turi sau paskirtas bažnyčias, kurių yra klebonai ir vikarai, nors gyvena kitose šalyse. Jie yra šv. Tėvo vyskupijos kunigai. Be jų dar yra 10 kardinolų, kurie vadinami kardinolais-dijakonais. Kadangi jie yra Romos miesto bažnyčių dijakonai, nors kitose šalyse jie užima arkivyskupų sostus.

Kardinolais-kunigais yra sekantieji: kard. Francica-Nava di Bontife yra Italijos miesto Katania arkivyskupas.

Kard. Leonas de Skrebensky-Hriste, Olmutzo argivyskupas, yra Čekoslovakijos primatas.

Kard. Merry del Val yra šv. Tėvo Vatikano rumų prižiūrėtojas.

Kard. Arcoverde de Albuquerque Cavalcanti yra Brazilijos sostinės Rio-de-Žaneiro arkivyskupas.

Kard. Cagiano de Azevedo yra Katalikų Bažnyčios kanclieris. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Maffi yra Italijos miesto Pizos arkivyskupas ir Vatikano observatorijos prižiūrėtojas.

Kard. Lualdi yra Sicilijos sostinės Palermo arkivyskupas.

Kard. Petras Gasparri yra šv. Tėvo valstybės sekretorius. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Lucon yra Prancūzijos miesto Reims arkivyskupas.

Kard. Andrieu yra Prancūzijos miesto Bordeaux arkivyskupas.

Kard. Mendes-Bello yra Portugalijos sostinės Lisbonos arkivyskupas ir patriarkas.

Kard. Bourne yra Anglijos miesto Westminster arkivyskupas. Jisai gyvena Londone.

Kard. O'Connell yra Amerikos Suvienytų Valstybių miesto Boston arkivyskupas.

Kard. Van Rossum yra Propagandos prefektas. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Csernoeh yra Gran miesto arkivyskupas ir Madjarijos karalystės primatas.

Kard. Piffli yra Austrijos sostinės Vienos arkivyskupas.

Kard. Gasquet yra Katalikų Bažnyčios knygnų prižiūrėtojas. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Mistrangelo yra Italijos miesto Florencijos arkivyskupas.

Kard. Fruhwirth cina pareigas didžiojo nuodėmklausio Katalikų Bažnyčioje. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Scapinelli di Leguigno yra Vieno-lijų Kongregacijos Prefektas. Jisai gyvena Romoje.

Kard. La Fontaine yra Italijos miesto Venecijos arkivyskupas bei patriarkas ir Dalma-cijos krašto primatas.

Kard. Kunigaikštis Ranuzz de Bianchi, Dvasinės Tarybos narys, gyvena Romoje.

Kard. Sbaretti yra Kardinolų Kolegijos kamerlingas. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Dubois yra Prancuzijos sostinės Paryžiaus arkivyskupas.

Kard. Boggiani yra Italijos miesto Genoa arkivyskupas.

Kard. Ascalesi yra Italijos miesto Neapolio arkivyskupas.

Kard. Maurin yra Prancuzijos miesto Lyono arkivyskupas ir Prancuzijos šalies primatas.

Kard. Kunigaikštis Bertram yra Vokietijos miesto Breslavo arkivyskupas.

Kard. Kakowski yra Lenkijos sostinės Varšavos arkivyskupas.

Kard. Ragonesi yra šv. Tėvo pasiuntinys Ispanijai.

Kard. Faulhaber yra Bavarijos sostinės Miunicho arkivyskupas.

Kard. Dougherty yra Amerikos Suvienuytų Valstybių miesto Philadelphia arkivyskupas.

Kard. Vidal y Barraquer yra Ispanijos miesto Tarragona arkivyskupas.

Kard. Schulte yra Vokietijos miesto Kelno arkivyskupas.

Kard. Tacci yra Rytinių Bažnyčių Apeigų Kongregacijos prefektas. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Locatelli, Dvasinės Tarybos narys, gyvena Romoje.

Kard. Bonzano, Dvasinės Tarybos narys, gyvena Romoje.

Kard. Reig y Casanova yra Ispanijos miesto Toledo arkivyskupas ir Ispanijos šalies primatas.

Kard. Charost yra Prancuzijos miesto Rennes arkivyskupas.

Kard. Tosi yra Italijos miesto Milano arkivyskupas.

Kard. Nasalli-Rocca yra Italijos miesto Bolonijos arkivyskupas.

Kard. Mundelein yra Suvienuytų Amerikos Valstybių miesto Chicago arkivyskupas.

Kard. Hayes yra Suvienuytų Amerikos Valstybių metropolitano New York arkivyskupas.

Kard. Hundain y Esteban Ispanijos mie-

sto Sevilės arkivyskupas.

Kard. Casanova y Marzol Grenados arkivyskupas.

Kard. Cerretti, buvęs šv. Tėvo pasiuntinys Prancuzijoje, gyvena Romoje.

Kard. Henrikas Gasparri, buvęs šv. Tėvo pasiuntinys Brazilijoje, gyvena Romoje.

Kard. O'Donnell Airijos miesto Armagh arkivyskupas ir Airijos šalies primatas.

Kard. Capotosti, Dvasinės Tarybos narys, gyvena Romoje.

Kard. Gamba Italijos miesto Turino arkivyskupas.

Kard. Lauri, šv. Tėvo pasiuntinys Lenkijai. Sekantieji yra kardinolai-dijakonai: Kard.

Bisleti, Aukštųjų Mokslų Kongregacijos prefektas. Jisai gyvena Romoje.

Kard. Billot, šv. Tamo Akademijos Romoje prezidentas.

Kard. Laurenti Vienuolių Kongregacijos prefektas Romoje.

Kard. Mori Romos šv. Mikalojaus bažnyčios dijakonas.

Kard. Ehrle Vatikano knygyno pirmininkas.

Kard. Sincero, Dvasinės Tarybos narys, gyvena Romoje.

Kard. Lucidi šv. Adrijono bažnyčios Romoje dijakonas.

Kard. Galli šv. Agnietės bažnyčios Romoje dijakonas.

Kard. Verde švenč. Marijos "in Cosmedin" Romoje bažnyčios dijakonas.

Kard. Perosi šv. Austachijaus Romoje bažnyčios dijakonas.

Kardinolai yra visokių tautų, net 14 tautų. Daugiausia yra italų, butent šitie kardinolai yra italai: Ascalesi, Bisleti, Boggiani, Bonfrancia-Nava di Bontife, Gamba, Petras Gasparri, Henrikas Gasparri, Granito di Belmonte, zano, Cagiano de Azevedo, Copotosti, Cerretti, La Fontaine, de Lai, Laurenti, Lauri, Lega, Locatelli, Lualdi, Lucidi, Maffi, Mistrangelo, Mori, Nasalli-Rocca, Perosi, Pompili, Ragonesi, Ranuzzi di Bianchi, Sbaretti, Scapinelli, Sin-

cero, Tacci, Tosi, Vanutelli, Verde ir Vico.

Kardinolai vokiečiai: — Bertram, Ehrle, Faulhaber ir Schulte.

Kardinolai anglai: — Bourne ir Gasquet.

Kardinolai austrijiečiai: — Frugwirth ir Piffli (tauta vokiečiai).

Kardinolai ispanai: — Casanova y Morzol, Hundain y Estaban, Merry del Val, Reig y Casanova ir Vidal y Barraquer.

Kardinolai prancuzai: — Andrieu, Billot, Charost, Dubois, Lucon ir Maurin.

Kardinolai amerikiečiai: — O'Connell, Dougherty, Mundelein ir Hayes.

Kitų tautų kardinolai: — Arcoverde de Albuquerque — brazilietis, Van Rossum — olandas, Csernoch — madjaras, O'Donnell — airys, Mendes Bello — portugalas, de Skrbenksy — čekas ir Kakowski — lenkas. Skaičiumi tautos taip padalintos: — italų — 37, prancuzų — 6, ispanų — 5, vokiečių — 6, amerikiečių — 4, anglų — 2, kitų minėtų tautų po vieną.

Kardinolų tarpe yra 9 vienuoliai. Kard. Ascalesi — švenč. Kraujo vienuolijos narys; kard. Billot — jezuitas; kard. Boggiani — dominikonas; kard. Ehrle — jezuitas; kard. Fruhwirth — dominikonas; kard. Gasquet — benediktinas; kard. Mistrangelo — pijaras; kard. Piffli — augustinijonas ir kard. Tosi — šv. Karoliaus vienuolijos narys.

Ne visi kardinolai yra vyskupais. Jų tarpe yra 13 kunigų, butent: Billot, Bisleti, Cagiano, Capatosti, Ehrle, Galli, Gasquet, Laurenti, Lucidi, Mori, Perosi, Sincero ir Verde.

Pernai mirė 6 kardinolai, butent — kard. Cagliero, salezijonas, Frascati vyskupas; kard. Mercier, Malines arkivyskupas ir Belgijos šalies primatas, didžiai garbingas, Bažnyčios ir daugelio valstybių apgailėtas; kard. Sili, Apaštalinės Signatūros prefektas; kard. Dalbor, Gniezno arkivyskupas ir Lenkijos primatas; kard. Benloch y Vivo Ispanijos miesto Burgos arkivyskupas; ir kard. Touchet Prancuzijos miesto Orleano arkivyskupas.

Dabartinius kardinolus pakėlė į garbę ne

vienas šv. Tėvas. Dar yra gyvų kardinolų, kurie savo raudoną skrybėlę įgijo nuo seniai mirusių šv. Tėvų. Taip šv. Leono XIII dar yra 3 kardinolai, šv. Tėvo Pijaus X yra 22 kardinolai, šv. Tėvo Benedikto XV yra 19 kardinolų ir dabartinio garbingai Kristaus Bažnyčią valdančio šv. Tėvo Pijaus XI yra 23 kardinolai. savo buvusios spalvos ir išvaizdos, bet jo sveikata per daug nenukentėjo.”

— Anglijos valdžia suteikė ypatingos garbės kun. Rieu, pagerbdama ją valdišku kryžiumi. Kun. Rieu per penkiolika metų darbovosi tarp raupuotųjų Birmanijos salyne. Jo vedamoji ligoninė yra puikiai įstaisyta ir užlaikoma, bet svarbiausia tai, kad minėtas kunigas pareiškė daug pasišventimo ir visuomet savo malonių plankumu padeda vargdieniams savo vargo vargti.

ISPANIJA. — Vietiniai laikraščiai labai daug kalba apie kun. Juan Ponce de Leon, Vienuolį benediktiną, kuris pirmutinis pradėjo mokinti nebylius kalbėti ir rašyti. Pirmiau buvo manyta, kad tai išrado vokietis mokslininkas ir ispanai tai nuo vokiečių paveldėjo. Dabar tyrinėjimai visai ką kita parodė. Pirmutinis, tokiu budu, nebylių mokymo sistemos išradėjas yra ispanas vienuolis ir šandie jam tai jau visi pripažįsta. Kalbama žinoma pirštais, bet rašoma paprastai kaip kiekvienas raštą pažįstas žmogus. Svarba tame, kad žmogus gali išmokti ne vien tiktai savo kalbą, bet ir svetimas kalbas, kuriose gali kuo gražiausia rašyti. Šitas klausimo išrišimas ir vėl patvirtina tą pačią tiesą, kad pirmutiniais šviesos nešėjais, jos platintojais ir palaikytojais buvo vienuoliai.

— Šiomis dienomis Apeigų Kongregacija svarstė palaimintos Magdalenos de Canossa galimybes ją šventa išpažinti. Jinai yra kilusi iš didžiųjų giminės, bet savo visą gyvenimą pašventė nuošalume ir gailėstingumo darbams. Pati buvo vienuolė ir įsteigė Gailėstingųjų Seselių vienuoliją. Mirė, sulaukusi didelio šventumo.

MUSŲ DARBAI

Mūsų ištautėjimo yda.

Visas priežastis, kurios mus verčia ištautėti, galima suprastinai išdėstyti tiktai atskirai. Yra viena priežastis arba vienas mūsų tautos palinkimas, nelengvas prašalinti, nuo kurio nė mūsų inteligentai nėra liūsi, kurį kad kas išgalvotų koku būdu būtų galima pasekmingai prašalinti, tai atsirastų daug aukotojų bernaičių kolegijai, kurie nesigailėtų aukų ir su paskuba jas teiktų. Tas palinkimas pas lietuvius tai yra veik neatjaučiamas vartojimas svetimų kalbų žodžių su lietuvių kalbos galūnėmis, tai lietuviškas žargonas. Šis pavyzdys duos gerai suprasti visiems, kaip mes patys nejausdami darkome savo gražią kalbą. Vienoje vietoje žymus lietuvis inteligentas prie stalo valgant padarė šitokį sumanymą, kad ištars nelietuvišką žodį, tai už kiekvieną žodį turės įmesti į stiklą po penktuką; tos aukos bus sunaudojamos tautos apšvietai. Jis tai darė su pasitikėjimu sau, bet paskui jis pats daugiausia penktukų turėjo įmesti aukoms. Atsimenu Lietuvoje vieną kunigą, kurs buvo prisidėjęs prie skaičiaus nuo sulenkėjimo prilaikytojų lietuvių, tai jis net bažnyčioje skaitydamas vakarines maldas iš sulenktintos maldaknygės nei vieno neteisingo žodžio taip netardavo kaip toje knygoje, tik grynai lietuviškai. Jo pavyzdys man labai patiko, nors aš dar buvau jaunas vaikinąs. Aš jau tuomet bandžiau ir bandau jį sekti. Tas palinkimas laikosi tvirtai, kadangi mūsų žmonės smarkiai kimba prie senų įpročių visuose dalykuose. Apie naujus sumanymus nors klausydami prkalbų pagiria ir paploja rankomis, bet tuomi viskas ir pasibaigia. "Kaip čia gali viens pradėti stengtis atsiminti ir vartoti tik grynai lietuviškus žodžius, kad visi taip kalba, tai ir aš turiu taip kalbėti žargonų kalba"! Nejausdami svarbaus reikalo taisyti ir užlaikyti grynos kalbos, neįaučia ir būtino reikalo Bernaičių Kolegijos.

Nors be abejoj Amerikos lietuviai nemažai sušelpė Lietuvos valdžią kaip įruošime mokyk-

lų, taip ir kituose dalykuose, tačiau nežiurint į tai, jie vis-gi galėtų ir čia Amerikoje pagaminti savo jaunimui ne tik vieną aukštą mokyklą, bet ir kelias, jeigu jie tik susirupintų dideliu ištautėjimu. Kad jie visi tikrai įsitikintų, jog seniams išmirus neliks lietuvių tautos, nei draugijų, nei pavienių asmenų Amerikoje, jie pultų visomis jėgomis ir skubintų siųsti gausias aukas kolegijai, patys kiek sugebėdami mėgintų įkalbėti savo vaikams kaip prirengdami į savo tautos aukštą mokyklą, ar kitiems suaugusiems, kurie rengiasi moterystėn, kad neskubintų, o bandytų bent kiek prisilavinti savo tėvų kalbos, kad galėtų patys apsilenkti visiško ištautėjimo. ir busiančią kartą apsaugoti nuo tos pačios nelaimės!

Kaip caras bandė tiesioginiai ir su pikta intencija surusinti ir net tikėjimą išplėšti lietuviams, taip amerikiečiai net ir katalikai netiesioginiai ir gal per savo neištyrimą net ne su pikta intencija, stengiasi suamerikonizuoti lietuvių jaunimą kuo veikiaus. Nenori lietuvių jaunimui duoti progos net klausyti lietuviškų misijos pamokų, kaip tik misionierius pasiūlo amerikiečiui klebonui, kad sukviestų atskirai abiejų lyčių jaunimą, paaiškinsiąs jiems jų pareigas, umai sušunka: "Tu nieko neturi prie lietuvių jaunimo, aš pats juos apžiurau visuokio kogeriausiai, tu tik mokyk jų tėvus, kurie mažai supranta Amerikos kalbą"! Jam taip rodosi buk jis daro kogeriausiai, o gal jam nė galvon neateina, jog skiriant vaikus nuo tėvų nedaug ateina į bažnyčią. Ir tokiu elgesiu vaikus atitraukia nuo tėvų meilės ir kartu nuo pilno vykdymo ketvirtojo Dievo įsakymo. Nors tėvai savo kalboje ir būtų šiek tiek apsišvietę, galėtų savo vaikus pamokyti kokias priedermes užsideda ant savęs įstodami moterystėn, kad gerai prisirengtų ir kad neniekintų savo tėvų kalbos, nuo to juos sutrukdo per greitas amerikanizavimas! Iš to išeina nemaža blogo.

Man rodos, kad lietuviai tėvai turėtų pilną teisę pareikalauti nuo Amerikos klebonų, kur

yra užtektinas lietuvių vaikų skaičius, einančių į parapijos mokyklą, kad parupintų jiems bent po dvi tris lekeijas lietuvių kalbos į savaitę. Tas juos sulaikytų nuo ištautėjimo ir Amerikos mokyklų užveizdos išbandę įsitikintų, jog Amerikos kalba to visai neatjaustų. Tie to neatjautė, bet dar pagyrė lietuvių studentus, baigusius aštuonių metų lietuvių katalikų mokyklą, kurios vadu aš buvau per dvidešimt metų, nes visi, kurie ėjo į aukštą mokyklą, buvo priimti su paliudijimu. Tėvai turi teisę parodyti, jog jų pareiga prižiūrėti savo vaikus, nors einančius į katalikų mokyklą, kad be savos kalbos jie negalį gerai juos pridaboti; parodyti jog daug iš tų ištautintųjų atsitraukia nuo tikėjimo už tai, kad jie pradeda niekinti savo gimdytojus, niekindami kalbą; jog vaikai pačiuojasi su protestonėmis, o mergaičių skaičius išteka už žydų, už protestonų ir susitaukia teismo namuose pas teisėją. Vaikų nemokančių lietuvių kalbos tėvai negali pamokyti kaip privalo prisirengti moterystėn ar pasirinkti sau luomą. Tie gi dalykai yra svarbiausios tėvų priedermės, kurių nieks kitas negali taip gerai atlikti kaip patys tėvai. Kaip Amerikos katalikų mokyklose lietuvių nors lietuvaitės Sersers moko lietuvių vaikus, tačiau turi mokyti Amerikos kalbos. Taip lygiai, kur randasi daug lietuvių amerikonų parapijose ir dar jie vieni neįstengia susiorganizuoti parapijos mokyklos, turėtų mokyklos užveizda parupinti jiems bent vieną mokytoją, kuri mokytų juos lietuvių kalbos ir užduotų jiems lekeijas kurias galėtų namieje išmokti. Tas juos tikrai sulaikytų nuo ištautėjimo ir butų tėvams didi pagalba. Nesakyk, kad lietuviams leistų jų kalbos lekeijas, tai ir visos tautos to reikalautų, tai butų negalima. Nei vienoje mokykloje visų tautų negali būti kiekvienos po daug vaikų. Katros randasi didis skaičius, tai vis butų galima, atsiras tų mokytojų, kurie gali mokyti dviejų, trijų kalbų. Katros tautos tik mažas skaičius tokiomis patartina, kad mokytųsi namieje privatiškai savo kalbos. Tas patarimas daug pagelbėtų nuo ištautėjimo ir niekinimo savo tėvų ir jų kalbos.

Kun. P. Saurusaitis.

Marijonų Kolegijos Remėjai:

St. Yango Cambridgeport Dien. Užd.	5.00
M. Petraitienė Waterbury, Conn.	8.00
O. Andriuskevičienė "	5.00
O. Aleskevičienė "	3.00
U. Zienkeviez Taylorville, Ill. Dien. Už.	5.00
A. Puslis " "	6.00
J. Kodis " "	1.50
M. Zigmond " "	1.00
J. ir J. Kasparai " " ..	10.00
E. Varnelis " "	3.00
A. Milašauskienė Cicero, Ill.	2.00
U. Budvitiienė Christopher, Ill.	3.00
B. J. Sklaris Shenandoah, Pa. D. Uždr.	10.00
O. Batulevičienė, Warehouse Point, Conn.	3.00
O. Baublienė, Elizabeth, N. J.	3.00
P. Jaunienė "	3.00
M. Laucienė "	3.00
O. Baltramaitienė "	3.00
J. Taraila Elmwood, Conn. „D. Užd.“	5.00
A. Norbutas Chicago, Ill. „D. Užd.“ ..	8.00
J. Berneckienė "	3.00
M. Veličkienė Gilberton, Pa.	3.00
O. Budrikiienė Chicago, Ill.	3.00
O. Gurinskienė "	5.00
V. Bagdon, Bayonne, N. J.	3.00
J. Girdžiiauskas, Waterbury, Conn.	3.00
P. Keris Chicago, Ill. „Dien. Užd.“ ..	5.00
P. Taurozas Cicero, Ill. „D. Užd.“ ..	10.00
M. Dudakienė, Waterbury, Conn. „D U.“	5.00
J. Miglinas, Cementon, N. Y.	3.00
J. Valkevičienė, Waterbury, Conn.	5.00
J. Bonevičienė, St. Charles, Ill.	3.00
St. Trumpulis, Chicago, Ill.	5.00
B. Petrokas "	5.00
F. Kasmauskis "	5.00
V. Jablonskis "	5.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Geradariams nuoširdžiai dėkoja

Remėjų Centras.

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Ar gėrimas nelaužo pasninko? *“Laivo” Skaitytojas.*

ATSAKYMAS. Vanduo, arbata ir juoda kava pasninko nelaužo.

Galima gerti kiek kas nori. Kuomet maišomas pienas ar tyras pienas geriamas, pasninkas laužosi. Bet kas nori priimti Švenčiausią, tuomet bet koks gėrimas, nors ir lašas vandens, pasninką sulaužo. Ir tą dieną prie šv. Komuniją jau negalima eiti.

KLAUSIMAS. Ar pavėlinta rukyti prieš priimant šv. Komuniją?

Jeigu pavėlinta, tai kodėl, kadangi žmogus eidamas prie Švenčiausio turėtų reikšti Jam giliausios pagarbos?

“Laivo” Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Prieš einant prie šv. Komunijos rukyti leistina.

Istatymas vien draudžia gerti ir valgyti, bet nedraudžia rukyti. Pavėlinta rukyti, nes rukymas nelaužo pasninko. Tamsta sakai tiesą, kad žmogus eidamas prie Švenčiausio turi Jam reikšti giliausios pagarbos. Ir todėl yra patarti-

na, kad žmogus nerukytų, bet visgi Istatymas tai daryti nedraudžia.

KLAUSIMAS. Ką reiškia žodis davatka? Pas mus priimta, kad pamaldennis žmogus pašiepiamas ir niekinamas žodžiu davatka, kuomet nedori pasikeidę žmonės neniekina? *“Laivo” Skait.*

ATSAKYMAS. Davatkos vardas pavaina iš lotynų kalbos ir reiškia pamaldų žmogų. Labai gaila, kad atsiranda tokių žmonių, kurie niekina pamaldžius bei dievotus žmones ir pagerbia niekšus. Taip tikrai gali daryti žmonės nekatalikai arba neišmanėliai. Niekšo nedera pagerbti, bet reikia pagerbti geras ir teisingas, ypatingai pamaldus ir doras žmogus, kuris savo doru gyvenimu teikia gražaus pavyzdžio artymui. Doras žmogus blogo nepagirs ir gero nepapeiks. Todėl nereikia kreipti dėmesio į tokius, kurie niekina ir pašiepia pamaldžius ir gerus žmones, nes jie patys negali būti gerais ir dorais. Kiekvienas giria tokį, koku patsai yra.

—o—

Lietuvos Žinios

— Ministeris Pirmininkas p. Voldemaras perskaitė Seime Vyriausybės deklaraciją, kurioje ryškiai pabrėžia, kad Lietuva niekadoms neatsisakysinti nuo savo sostinės Vilniaus.

— P. M. Sleževičius visai išėjo iš Seimo, atsisakęs nuo atstovo teisių.

— Buv. Prez. K. Grinius apsivedė su ruse Orloviene, stačiatikių cerkvėje,

— Kaune vas. 23—25 d. įvyko gausinga krikščionių-demokratų partijos konferencija, kurioje kalbėjo apie dabarties padėtį ministrai p. Bistras, Karvelis Seimo atstovas kun. Krupavičius ir kt.

Kaune vas. 23 d. kilo didelis gaisras Tabachniko ir Feinbergo tabakos fabrike “Kontinental” sename mieste (Daukšos gatvė),

Nuostoliai sickia kelių šimtų tukstančių litų.

— Rusų pasiuntinys Lietuvoje aplankė Ministrį Pirmininką ir turėjo su juo ilgesnį pasikalbėjimą. Jis tarp kitko pareiškė, kad Rusija darysianti užpirkimų Lietuvoje, pirmausia arklių.

— Sausio mėnesyje įvyko Darbo Federacijos apskričių atstovų nepaprastas suvažiavimas. Buvo pasiūsta delegacija pas Prezidentą ir Ministrį Pirmininką. Delegacija nuro-

dė darbininkų ir naujakurių vargus. Prezidentas ir M. Pirmininkas žadėjo kiek galint jų buvį pagerinti.

Naujas profesorius. Iš Čekoslovakijos atvyko į mūsų Universitetą naujas profesorius Beblavi (slovakas), kuris skaitys lekcijas Teologijos Filosofijos fakultete.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

“DRAUGĄ”

“Draugo” kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

“DRAUGAS”

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.